

Bij het einde van ons gesprek, vullen de tonen van Adagio for strings van Samuel Barber de kerk, 2 kosters bereiden de uitvaartdienst van 's anderendaags voor. En laat dat nu net Bruno's lievelingsmuziek zijn. Er zijn dingen die gebeuren... (foto HVdS)

De geest waait waarheen hij wil Diaken Bruno klinkt mooi

Er zijn dingen die gebeuren... Daarmee begint Bruno De Cuyper zijn verhaal van dankbaarheid, doorzettingsvermogen, twijfel en hoop. Dingen die je overvallen en waaraan je niet kan ontsnappen hoe hard je ook probeert. “Op Pinksterdag 2015, na mijn eerste wandeltocht naar Schepenheuvel, steek ik met Frans in de basiliek kaarsjes aan voor de intenties van mensen die niet mee konden wandelen. Plots voel ik binnen in mij een onverklaarbare warmte. Bij mijn terugkeer ‘s anderendaags zegt Jonas: Papa, je bent precies veranderd.” Bruno schreef alles toe aan de vermoeidheid, maar de dagen nadien was hij heel onrustig, een ongemak dat hij niet kon benoemen of plaatsen. Hij zocht uiteindelijk pater Karel op die hem, godbetert, een opleiding als diaken voorstelde. Bruno aarzelde een hele tijd om die stap te zetten. Samen met zijn vrouw Els en zoon Jonas besliste hij uiteindelijk om aan het Hoger Instituut voor Godsdienstwetenschappen te starten. “Pinksteren is voor mij nu het mooiste feest, maar het is ook een moeilijk feest, want eens ‘geroepen’, is er geen weg terug. Be’geest’ering’ klinkt mooi,

maar roeping is vaak een moeilijke afweging. Mijn huwelijk blijft voor mij mijn eerste roeping. Het is een geschenk dat Els en Jonas achter mijn keuze staan. Het was en is voor hen ook niet altijd gemakkelijk: als de stress en de frustratie toeslaan, staan zij in de frontlinie om de schokken op te vangen. Het hele gezin is mee diaken. Van bij het begin maakten ze samen de keuze voor de diaconie naast mijn beroepsleven, zeker de eerste jaren. De opleiding tot diaken is niet min: 3 jaar theologie en 3 jaar theologie-pastoraal, deels combineerbaar, waarvoor je je elke zaterdag en een dinsdagavond per maand vrij moet maken. Het is zwaar maar tegelijkertijd kijk je elke keer weer uit naar die nieuwe impulsen en uitdagingen. Elke stap die je zet, leidt je naar een volgende.”

De Bijbel en het gebed

Waar Bruno zich het meest mee voedt, is de spiritualiteit van de Bijbel. “Het is zo’n ontzettend rijk boek. Elk vers in de Bijbel is betekenisvol en geeft aanleiding tot overdenking. Daar moet je de tijd voor nemen en daarom ga ik geregeld in West-Vleteren op retraite.”

Hebben mensen die geloven het gemakkelijker dan zij die niet geloven? “Ja, uiteindelijk wel, omdat ze naast de boosheid over alles wat er in de wereld gebeurt een uitweg vinden in het gebed. De waaromvraag gaat niet weg, maar het gebed is de uitweg. Het is voor mij nodig om te bidden. En het kan overal, bijvoorbeeld tijdens het fietsen naar het werk, maar ik heb ook het georganiseerde gebed van de kerkviering nodig.” Geloven is twijfelen, het is geen wetenschap. “Ik twijfel vaak. Van bij het begin tot op de dag van vandaag. Oorspronkelijk kwam ik naar de zondagsmis om mijn schoonouders te plezieren, maar na een opmerking van een kerkganger over mijn ongedurig kind ben ik een hele tijd niet meer gekomen. Nu heb ik de gemeenschap weer nodig.

Ook voor mij was de corona-periode een echte woestijnperiode. Een tijd van leegte en terugvallen op mezelf waarin ik de steun en inspiratie van mijn coach-begeleider sterk miste, weer ging twijfelen maar tenslotte ook weer mijn keuze bevestigde. Twijfel maar ook falen zijn belangrijk om te kunnen groeien. Een coach-begeleider kan je in je groei stimuleren. Je kunt niet groeien zonder jezelf in vraag te stellen en mijn geestelijk begeleider, een priester-jezuïet, daagt me daartoe uit. Hij zal uiteraard bij mijn wijding aanwezig zijn.”

Bloeiende gemeenschap

We vragen Bruno hoe hij de Kerk ziet en hoe we onze levende gemeenschap bloeiend kunnen houden. De Kerk als instituut ligt voor Bruno, net als voor vele gelovigen, vaak moeilijk. Hij pleit voor een open Kerk waar iedereen welkom is. Door de deuren letterlijk te openen voor iedereen. “We mogen niemand wegjagen: ieder mens die vraagt om deel uit te maken van onze gemeenschap moeten we opnemen. Als we er alleen op uit zijn onze eigen wereld en wat we kennen te beschermen, zijn we gedoemd te verdwijnen. Ik wil er zijn voor iedereen en wil met iedereen het gesprek aangaan, zolang het met respect gebeurt.”

Toekomst als diaken

“Voor de goede orde: op dit ogenblik weet ik nog niet wat mijn zending zal zijn. Een kandidaat-diaken kan wel zijn voorkeuren meegeven, maar de uiteindelijke keuze gebeurt door de aartsbisschop. Een opdracht in een nieuwe gemeenschap zou een hele uitdaging zijn: dan moet ik van nul beginnen. Mijn engagement als diaken in onze parochiale zone kunnen uitoefenen, trekt me wel aan. Onze parochie is een sterke gemeenschap waarin talloze mensen actief zijn in vele werkgroepen die nu al uitstekend werk verrichten. Naast mijn huidige engagement voor de eerste communie en in de werkgroep Welzijnszorg-Broederlijk Delen, als lid van Forever Young en als vrijwilliger in het Opvangcentrum voor Vogels en Wilde dieren zou ik graag een taak opnemen in de doop- en huwelijkspastoraal. Naast in ‘dienst van de mens’ – al ruim in onze gemeenschap aanwezig – wil ik ook ten dienste staan van het Woord, de evangelisatie. Ik droom ervan een soort bijbelretraite en/of ‘bijbeluitlegavonden’ op te starten, ook al is het voor een beperkt publiek. Ik zie ook een nood aan regelmatige contacten en overleg met andere dienstdoende diakens.” Op dit ogenblik is een diaken na zijn wijding op zichzelf aangewezen. Ervaringen en vragen samen kunnen delen, kan inspirerend werken en broodnodige ‘voeding’ geven aan elkaar. Nu zijn ze met 9 diakens in opleiding waarvan er op 4 december 2021 in de Sint-Romboutskathedraal in Mechelen 3 gewijd worden. En één daarvan komt uit onze gemeenschap. Waarheen Bruno ook gezonden wordt, zijn wijding is voor onze gemeenschap een geschenk, een teken van hoop en reden tot feest. (R.VH. en HVdS)